

Uit de pastorie – 15 november 2019

Wat achter ons ligt

De afgelopen zondag begon heel verdrietig: voor de familie Magré, voor de gemeente. Het was nog maar amper zondag toen Wim stierf. Hij zag altijd zo naar de zondagen uit om te kunnen spelen, de gemeente te begeleiden in haar lof- en klaagzangen. Nu brak zijn laatste zondag op aarde aan. Toen we dat hoorden, werden we als gemeente stil voor God (Ps.62). Stil omdat we geen woorden hebben. Stil van ontroering. Maar ook stil van overgave en vertrouwen. Stil dat als alles wegvalt, ook onder óns leven, Hij die Rots is Die niet wankelt. 'Van Hem verwacht ik een heilrijk lot', zongen we. Wie zo op Hem wacht, hoe aangevochten ook, wordt niet beschaamd. Laten we in het zingen, in het geloven, in het hopen op Hem niet vertragen! In de woorden van Willem Westerink waarmee hij de groeten van de gemeente in Kenia overbracht, klonk immers door dat de Heere in deze wereld Zijn werk niet loslaat maar voortzet. Waar voor de één het einde van de loopbaan van het geloof bereikt is, daar zet de Heere een ander bij de startblokken ervan. Er komen mensen tot geloof, ze worden bekeerd van hun afgoden om de levende God te dienen!

Wat voor ons ligt

Zondag roept de Heere ons om te volharden in de breking van het brood (Hand. 2:42), zoals we ook geroepen worden te volharden in de leer van de apostelen, de gemeenschap en de gebeden. Op de vroege maandagmorgen weet ik nog niet precies waar ik in beide diensten over moet preken. Voor de Avondmaalsdienst heb ik al wat gemediteerd over het vervolg van Exodus 2, de gebeurtenissen rond de put in Midian. Bij een put zijn in de Bijbel vaker beslissende ontmoetingen geweest! In de avonddienst is er nabetrachting en dankzegging. Ik blijf in Exodus 2 erg haken bij Mozes' woorden in vers 22, dat hij een vreemdeling is geworden in een vreemd land. Hier valt namelijk een bijbels grondwoord, ook voor het Nieuwe Testament (1 Petr.1:1). Het blijkt een van de meest kernachtige typeringingen voor het christenleven te zijn. Het kon tegelijk ook weleens een van de meest weerbarstige typeringingen voor het christenleven anno 2019 zijn.

We bidden elkaar een verkwikkende en gezegende zondag toe. Dat het voor ons persoonlijk leven met de Heere en voor ons leven als gemeente versterkend, vernieuwend en bemoedigend mag zijn. Opnieuw: 'Van Hem wacht ik een heilrijk lot'!

Ten slotte

Een hartelijke groet uit de pastorie, ook van mijn vrouw. De HEERE zij met u wanneer verdriet, rouw of andere beproeving op uw weg kwam. Hij overtreft alle vaders in mededogen wanneer Hij Zijn ontfermend oog op teder kroost slaat. Barmhartig is de HEERE en zeer genadig.

Uw A.J.M.